

Слѣдъ това распрѣдѣление, Панайотовата чета броеше около 600 души, Филиповата около 450, Ильовата около 300 и дѣдо Ивановата около 300 души.

Стария войвода дѣдо Желю не взе отдѣлна чета, а остана въ Панайотовата чета като подвойвода.

Слѣдующия день, на войскитѣ при Зайчаръ се направи прѣгледъ отъ княза Милана, и се освѣтиха знамената на четитѣ и на нѣкои новоформировани сръбски войскови чисти, които сега получиха такива.

Знамената на българскитѣ чети бѣхж копринени, на дължина около 1 метъръ и на широчина около $\frac{1}{2}$ метъръ, съставени отъ българския народенъ триколоръ: бѣло, червено и зелено. Тѣ имаха и отъ двѣтѣ си страни извѣзени отъ жълта коприна и златна сърма по единъ левъ, който исправенъ на заднитѣ си крака тъгчеше бѣлъ полумѣсець, а въ дѣсния си преденъ кракъ държеше гола сабля. Надъ лева написано съ златни букви „Свобода или Смъртъ“. Знамената за четитѣ бѣхж си доставили самитѣ войводи, за това тѣ бѣхж разнообразни по голѣмината и по направата си. Най-красиво бѣше знамето на Панайотовата чета, което по порѣчката на войводата и подъ надзора на Казанлъченина хѣшъ Иванъ Сапуновъ се приготви нѣгдѣ въ Влашко.

Слѣдъ молебена княза отиде да поздравява войскитѣ. Прѣди да дойде той при насъ, дойде по-напрѣдъ сръбския капитанъ Глиша Марковичъ, който е обучавалъ Зайчарскитѣ чети, и ни каза, че когато княза ни поздрави съ думитѣ: „Помози Богъ брачо“, да отговоримъ: „Богъ Вамъ помогао Ваша Свѣтлость“, и слѣдъ туй да извикаме „Живео“.

Негова Свѣтлость сръбския князь Миланъ бѣше въсхитенъ отъ юнашкия видъ на хѣшлагитѣ, и когато дойде срѣщу тѣхъ, не ги поздрави както и другитѣ сръбски войски съ „Помози Богъ брачо“, а съ „Помози Богъ юнаци“. И четиритѣ чети, които бѣхж наедно, тѣй дружно и грѣмогласно отговориха на Н. Свѣтлость „(Богъ Вамъ помогао, Ваша Свѣтлость“, и слѣдъ това „Живео!“) както никой отъ сръбскитѣ баталиони. Слѣдъ поздравлението, войскитѣ минаха церемонияленъ маршъ прѣдъ княза, но и тукъ четитѣ, макаръ и неуредени още както трѣбва, построиха се въ колона по